

KUNHUTA

ze života farnosti

Nové Město na Moravě
říjen 2024

Dumky

Jan Kárník

Hřbitov náš je tichý sad,
rozkveté v něm, kdo již zvad.
Staleté zde lípy šumí;
kdo je od nás, porozumí,
co si v dumy vnořeny
šeptají ty stařeny ...

... Z věžního jak okýnka
umíráček zacinká,
loučení Vám nebud' trudem!
Příchozího vítat budem,
zvídájice od něho,
co je u nás nového ...

JEŽÍŠI, TY SE POSTAREJ!

P. Dolindo Ruotolo (1882–1970) nepochybně patří k velkým kněžským osobnostem 20. století. U nás se však o životě a poslání tohoto neapolského kněze zatím ví poměrně málo. Bůh ho po celý jeho život vedl tajemnou křížovou cestou, aby v duchu důvěryplné odevzdanosti z něj zformoval pokorný nástroj obnovy Církve a také osvíceného autora celé řady duchovních spisů.

Dolindo Ruotolo se narodil 6. října 1882 jako páté z jedenácti dětí v italském přístavním městě Neapol, ve stínu sopky Vesuv. Jeho matka Silvia pocházela ze zchudlého šlechtického rodu a byla to skutečně výjimečně čistá a vznešená duše. Otec Rafael, vystudovaný inženýr a matematik, byl také věřící, čestný muž, ale svou rodinu ovládal s extrémní přísností a šetrností, která hraničila až s lakomstvím. I proto bylo u Ruotolových málo důvodů k radosti. Rodina žila z velmi skromného příjmu, a tak v domě panovala trpká chudoba. Trpěl tím především malý Dolindo, který velice brzy napsal: „*Dali mi jméno Dolindo, které znamená bolest,*“ jméno, které vymyslel jeho otec a odvodil ho od titulu Panny Marie „*Addolorata*“ – Bolestná Matka.

Dolindo už jako tříletý chlapec věděl, že se jednou stane knězem, ale otec mu nedovolil chodit do školy a učení doma na studeném mramorovém schůdku vždy skončilo pořádným výpraskem. Když otec přicházel večer domů, měl Dolindo takový strach, že se před ním schovával v jedné z bočních skříněk psacího stolu. Ustavičné neúměrné utrpení způsobilo, že Dolindo byl, jak se později sám vyjádřil, „*hloupý jako neandrtálec*“. I první svaté přijímání přijal jako jedenáctiletý „*bez toho, abych rozuměl, o co jde*“. A přece se v Dolindovi probudil tajemný vnitřní život, takže začal sám chodit na ranní mši a otcovy tvrdé tresty obětoval Pánu Bohu. Když Dolindo navzdory všemu začal studovat na gymnáziu, hned první ročník musel dvakrát opakovat: „*Můj duch byl uzavřený, ... nic jsem se nenaučil; ani dobré, ani zlé.*“

Na dovršení ponížení byl ještě i nejmenší z třídy a otec mu zakázal jakékoli přátelství, každý kontakt s kamarády. Později se otec Rafael často vyznával svému synovi: „*Nevím, proč jsem ti neustále způsoboval utrpení, když jsi byl malý... Zdálo se mi, jako by to Pán tak chtěl, protože ses měl stát lepším než všichni ostatní. Skutečně nevím, dítě moje, ... a přece jsem tě miloval!*“

Polibek Panny Marie

V roce 1896 se manželé Ruotolovi rozešli. Matka Silvia poslala třináctiletého Dolinda do internátu v Neapoli, který vedli lazaristi, kněží Misijní společnosti svatého Vincenta de Paul. I zde se velice brzy projevila jeho neschopnost učit se, a tak se ve své nouzi plný důvěry obrátil na Ježíše a Marii. Po několika dnech, v červnu 1896, se stalo něco zvláštního: „*Modlil jsem se se svými spolužáky růženec a před sebou jsem měl obrázek Panny Marie, který byl opřeny o knihu. Řekl jsem jí: „Moje sladká Matko, pokud chceš, abych se stal knězem, dej mi rozum a*

inteligenci, vždyť vidíš, že jsem hloupý. ' Vtom, když jsem tam klečel, mě přemohla dřímota a viděl jsem, jak se obrázek začal hýbat; byl to průvan anebo nějaká osobní milost, nevím. Dotkl se mého čela a já jsem se vzbudil jakoby ze snu a má bídná mysl byla najednou jasná a osvícená. ' Hned nato se Dolindo pomodlil modlitbu úplného odevzdání se do Boží vůle podle svatého Alfonse Maria z Liguori. „Tento úkon odevzdanosti se stal mým celoživotním programem. “ Od té chvíle byl Dolindo nejlepší ze třídy a uměl vysvětlit věci, které nikdy nečetl. Po prvotním výsměchu si však tím na sebe nyní přivolal nelítostnou závist svých spolužáků. Sborově pro něj požadovali při každé zkoušce tu nejhorší známku. „Nula pro Ruotola! “ a učitel ze strachu, že by mohl přijít o své místo, přistoupil na tuto krutou hru. Dolindo se nikdy nebránil ani ponižujícím šikanováním učitelů a představených domu. Nebyl zbabělý a to, že všechno mlčky snášel, mělo hluboký důvod. „Nevzpíral jsem se tomu, protože jsem myslel na Ježíše. “ Toto strastiplné období trvalo tři roky, potom byl Dolindo přijat do noviciátu misijního společenství a jako osmnáctiletý mohl na začátku teologického studia složit vytoužené sliby. Ještě během studií jednou prosil, aby ho poslali jako misionáře do Číny, aby tam mohl zemřít mučednickou smrtí. Avšak představený mu dal prorockou odpověď: „Bůh ti dává tuto touhu, aby tě připravil na utrpení a na apoštolát. Budeš mučedníkem, ale srdce, ne krve. “

Kněz a kříž

V červnu roku 1905 byl Dolindo Ruotolo jako jen dvaadvacetiletý vysvěcen na kněze. Okamžitě začal v Neapoli intenzivně vyučovat, byl jmenován do funkce kapelníka, mistra gregoriánského zpěvu pro kleriky z diecéze, a vyučoval několik předmětů na gymnáziu svého misijního institutu. Jeho nasazení a schopnosti byly ohromné, takže brzy byl i přes své mládí znám jako excelentní misionář, ba dokonce se o něm hovořilo jako o možném kandidátovi na biskupský stolec. U P. Dolinda Ruotola se začaly projevat známky pýchy a přehnané sebejistoty, byl pohotovější a nenechal si nic jen tak líbit. No, „*moje duše byla ledová, v mém srdci panoval chlad,*“ jak on sám řekl. Avšak závist jednoho kolegy se postarala o rychlý konec tohoto pochybného výstupu na výsluní. Dolindo byl totiž zcela neopodstatněně u představených obviněn jen proto, že zkomponoval nějaké hudební dílo. Jako trest mu hrozilo přeložení na jiné místo. „*Jako mávnutím kouzelného proutku,*“ vzpomíná s vděčností, „*jsem se cítil znovu ponořený v Bohu a nanovo jsem nabyl horlivost v modlitbě... Zakusil jsem, jak ničemné je všechno lidské a jak je nadmíru marnivé vkládat naši důvěru do stvoření... Byla to jakoby vnitřní obnova.*“

Tato očisťující bouřka byla pro P. Dolinda skutečně duchovním mezníkem. Stále jasněji chápal, že jeho už od dětství neobvyklá cesta utrpení, která často působila tak nepochopitelně, byla součástí velkého Božího plánu lásky: „*Pán mě chtěl povolát, ... očistit mě, abych se stal nástrojem v jeho rukou.*“ Jak bylo pro něj důležité poznat, že je třeba se naprosto odevzdat Božímu působení, tak je rovněž užitečné i pro nás, abychom se nenechali ovládnout sklíčeností při dalších zastaveních jeho křížové cesty. Nejprve ho jako čtyřiaadvacetiletého poslali na podzim roku 1906 do kněžského semináře v jihoitalském přístavním městě

Tarent, kde působil jako spirituál. Poměry tam byly chaotické, seminaristé dávali P. Dolindovi najevo své pohrdání a jeho představený, mimořádně dominantní osoba, se k němu choval jako k novicovi, takže P. Dolindo musel vykonávat ty nejpodřadnější práce. „*Těžce se popisuje, kolik námahy mě tehdy stály moje úkony sjednocení s Bohem, abych zachoval pokoj a mlčení... Ale Pán mě posouval vpřed. On mě vždy vedl těmito situacemi, takže jsem ho pokaždé následoval jako uplakané dítě, které jde tam, kam ho otec vede za ruku.*“ Dolindo stále častěji prožíval neočekávané momenty hluboké soustředěnosti a zaměřenosti na Boha, které byly plody tohoto očišťování: „*Nic jsem mu neříkal, ale cítil jsem se jako úplně malé dítě, které odpočívá u srdce své matky.*“

Zničený, ale přece jen ne zavržený

Na podzim roku 1907 se znenadání rozpoutal proti P. Dolindovi urputný boj. Z nedorozumění vzešlo obvinění, že tento bystrý teolog obhajuje herezi. Povolali ho do Neapole, kde mu představený zakázal slavit mši svatou. P. Dolindo měl tehdy 25 let.

„*Tak se skutečně začala moje kalvárie. Jaká hanba... Ráno jsem přijal svaté přijímání, v domě se mi ale všichni vyhýbali, jako bych byl exkomunikován.*“

Mladého kněze udali u Posvátného officia – jak se tehdy nazývala Kongregace pro nauku víry – a obvinili ho, že je „*heretik, pokušitel lidu a nebezpečí pro Církev*“, nato následovalo předvolání do Říma.

Emocemi nabitý proces na Posvátném officiu byl ukončen tím, že P. Dolindovi koncem ledna roku 1908 odebrali všechny kněžské pravomoci. Obzvlášť se ho dotklo, že v době výslechů nemohl přijímat svaté přijímání ani přistupovat ke zpovědi. Někteří dokonce dělali vše pro to, aby tohoto „*zatvrzence*“ prohlásili za pomateného a umístili do psychiatrického ústavu. Vyšetřující lékař však mohl jen potvrdit „*bystrý rozum a jasné, logické myšlení*“ odsouzeného. Až v polovině dubna poslali P. Dolinda zpátky do Neapole, kde se dozvěděl, že Posvátné officium ještě k tomu všemu nařídilo jeho vyloučení z misijní společnosti. Tehdy se cítil na pokraji smrti, úplně zničený a zdrcený. „*Zcela jsem se obětoval Pánovi a řekl mu: ,Nechť se stane tvá vůle.*““

Jeho láska k Církvi zůstala i navzdory tomu všemu nezlomená. Ve své Písni o Církvi později napsal: „*Ty jsi mě ponížila a všichni si mysleli, že to bude moje záhuba. Ale ty jsi mě oděla pokorou svého ženicha. Nechala jsi mě ležet na zemi zraněného, moje kněžství bylo rozervané, vyzkoušené v utrpení... Ale právě díky těmto hrozným ponížením rozkvetlo... Objal jsem tě o to vroucněji, Církvi Kristova, a uprostřed bohorouhavých proklínání tvých nepřátel, kteří tě prohlašovali za tyranku, volal jsem tě mami. Nikdy jsi mě nezavrhl, jen jsi mi vyrovnala cesty a pomohla mi, abych rychlejšími kroky kráčel vstříc naplnění Boží vůle.*“

Ježíš promlouvá k duši

S velkou nevolí opustil P. Dolindo misijní společenství a v květnu se vrátil ke své rodině. Doma se mu jako „*heretikovi a pomatenci*“ nejen vyhýbali, ale hluboký pokoj, s jakým nesl své odsouzení, vzbudil dokonce pochybnosti, zda není

posedlý d'áblem. A tak starostliví příbuzní zavolali exorcistu, který ale rychle pochopil, že má co do činění s mladým knězem žijícím v hlubokém sjednocení s Bohem. Dojat jeho pokorou, těšil P. Dolinda slovy: „*Odvahu, můj synu! Bůh je s vámi. Dá vám sílu snášet mnohé utrpení.*“

V těchto nesmírně bolestných měsících se u P. Dolinda zároveň objevila nová charismata, jako například bilokace, ačkoli on sám měl vůči všemu výjimečnému vysloveně odpor. Především se v tomto období začal nadpřirozený jev vnitřních promluv (Ježíšova hlasu v jeho nitru), které budou mít velký význam pro jeho další působení. P. Dolindo neměl vize, ale vnitřně, při jasném rozumu, slyšel slova Pána Ježíše a Panny Marie, která poslušně zapisoval jako diktát. V srpnu roku 1910 vysvětlil Ježíš svému knězi: „*Já jsem v tobě a ty jsi ve mně. Protože ty žiješ, avšak ne ty, ale já žiji v tobě. A nepíšeš ty, ale já píšeš skrze tebe.*“

Během následujících let se tyto promluvy zintenzivnily. Vždy je však dokázal jasně odlišit od svých vlastních myšlenek. Když P. Dolindo ve svých zápiscích uvádí: „*Ježíš promlouvá k duši*“, nebo „*Maria promlouvá k duši*“, jasně a jednoznačně tím vyjadřuje, že následující slova mají nadpřirozený původ a že je ve vnitřním vnuknutí přijal od Ježíše a Marie. Pokud jde o charismata Božího služebníka P. Dolinda Ruotola, nechceme předbíhat konečné rozhodnutí Církve. Proces jeho blahorečení právě probíhá.

Začátkem srpna roku 1910 dostal sedmadvacetiletý Dolindo dopis z Říma, ve kterém mu povolili sloužit mši svatou. „*Dva roky, šest měsíců a jedenáct dní jsem byl suspendovaný,*“ takto přesně měl spočítané dny. Během pobytu v Kalábrii (oblast na jihu Itálie), kde působil jako apoštol mládeže a pomáhal jako tajemník biskupovi, který mu byl nakloněn, se znovu vynořila stará, neopodstatněná obvinění. Na podzim roku 1911 ho znovu předvolali do Říma a po Novém roce musel dokonce strávit jeden měsíc v tehdy ještě existující věznicí Posvátného officia. Tvrdé zacházení bez jakékoli možnosti vést duchovní život P. Dolinda velmi bolestně poznamenalo.

V konečném rozsudku Posvátné officium rozhodlo poslat ho nazpět do Neapole. Bylo mu dovoleno sloužit mši svatou, protože uznali, že je nevinný, a tak mohl konečně znovu začít působit ve svém rodném městě. Jasně pociťoval, že ho Bůh vede. Především díky jeho oduševnělým kázáním v různých kostelech, kam ho zvali, se udála mnohá obrácení. (POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE)

Převzato z časopisu Vítázstvo Srdca 135/2020 (přeložila Mgr. Jaroslava Krejčí)

ROZHOVOR S NEMOCNIČNÍM KAPLANEM P. SYLWESTEREM JURCAKEM

Sylwester Jurczak působí od roku 2019 v nemocnici v Novém Městě na Moravě. Pokud jste ještě neměli tu čest se s ním seznámit, poznáte jej jednoduše. Vysoký, usměvavý a upravený muž středního věku, kterého na cestách doprovází jeho inteligentní fenka Máňa. Když se zrovna nevěnuje farnosti nebo neběhá fryšavským terénem, objevuje krásy Čech a okolních zemí nebo je v nemocnici v Novém Městě na Moravě, kde pracuje jako nemocniční kaplan.

Sylwestře, jaká byla vaše cesta k nemocničnímu kaplanství?

Je to tak pět let, kdy jsem učil na žďárském biskupském gymnáziu náboženství. Tahle práce s mladými mě bavila, ale přiznám se, že mě úplně nenaplňovala. Vnímám, že Bůh vede mé kroky k nemocným. Byl jsem k dispozici na telefonu jako duchovní podpora lidem a občas jsem navštívil na vyžádání pacienty v nemocnici. Bohužel jsem zde nebyl zaměstnaný, a protože v Čechách nastala tehdy covidová pandemie, bylo problematické se do nemocnice kvůli různým opatřením dostat. Proto jsem stále více vnímal, že je zde potřeba i přítomnost římskokatolického kněze, který může kdykoliv nemocnému udělit svátosti nebo poskytnout duchovní podporu.

Abychom si udělali konkrétní představu o vašem působení ve zdravotnickém zařízení, můžete nám popsat, co všechno nemocniční kaplan vykonává?

Nemocniční kaplan nabízí svou službu tam, kde pacient hledá naději v jeho trápení, bolestech, nemoci nebo zoufalství. Může nabídnout také odpovědi v otázkách prožívání víry v době nemoci, umírání a smrti. Přijímá druhé s jeho fyzickými obtížemi, psychickými problémy, emočním trápením nebo osobními nejasnostmi v oblasti smíření se se sebou, Bohem nebo druhými. Naslouchání, blízkost a modlitba jsou mnohdy prostředky k řešení těchto náročných situací. A pak je tu druhá roveň – již zmíněné udílení svátostí, svaté přijímání a pomazání nemocných. Služba je určena všem zájemcům vždy s respektem k jejich náboženské příslušnosti a také těm, kteří jsou bez vyznání.

Většina z nás má osobní vztah k tomu, co děláme, čím se zabýváme. Jak je to s Vámi?

Máte pravdu, i v této oblasti vycházím z osobní zkušenosti. Před čtyřmi lety jsem byl nemocný a ležel jsem v nemocnici s vyhřezlou ploténkou. Měl jsem různé pocity. Ten týden pro mě byly takové exercicie (duchovní cvičení). Tehdy jsem zakusil, co člověk vlastně v životě potřebuje. Požádal jsem známého kněze, aby mi přijel udělit pomazání nemocných a byl jsem vděčný, že mě někdo navštívil, naslouchá mi a podporuje. Vyzkoušel jsem si to tedy, jak se říká, na vlastní kůži.

V nemocnici navštěvujete osobně většinu oddělení. Jak při svých návštěvách vnímáte přítomné pacienty?

Odpověď je jednoduchá. Snažím se vnímat je jako lidi, vidět jejich důstojnost, jejich potřeby a problémy. Naplňuji jejich potřeby,

vidím člověka, který se trápí, něco konkrétního vždy potřebuje a já se snažím jeho potřeby naplňovat třeba jen prostřednictvím rozhovoru nebo modlitby. Je to vždy o naslouchání, ne o vnucování.

Máte pro nás nějaký příběh se šťastným koncem?

Určitě, a nejen jeden. Napadá mě paní, která se ocitla v nemocnici. Ochabovaly jí svaly. Tehdy byla zrovna různá covidová omezení, a protože paní moje přítomnost a návštěvy u ní prokazatelně svědčily, mohl jsem ji pravidelně navštěvovat, podávat svaté přijímání, naslouchat jí a modlit se s ní. Její stav se stále víc a víc zlepšoval. Časem mohla do lázní, až se zotavila úplně. Lidé si často myslí, že přítomnost kněze znamená konec života. Není tomu tak. Udílení svátostí mnohdy dokáže vrátit ke zdraví. A těchto příběhů mám víc. Jsou pro mě velkou motivací ve službě pokračovat.

Jak vás mohou lidé kontaktovat a domluvit si s vámi návštěvu v nemocnici?

V nemocnici pracují dva nemocniční kaplani. Já pacienty navštěvuji vždy jednou týdně v pondělí od 13 do 17 hodin, případně pak po osobní dohodě. Na celý úvazek je tam zaměstnán evangelický kaplan, pan Vojtěch Hrouda. Kontakt na nás najdete na webových stránkách nemocnice. Zavolat mi můžete na tel. 733 741 473, případně i poslat email na jurczak@dieceze.cz. Email na pana Hroudu je vojtech.hrouda@nmm.cz.

Na Žďársku navštěvujete i různé sociální služby. Tam ale máte s sebou společníci, která dokáže snadno rozveselit přítomné. O koho jde?

Jde o moji fenku Máňu, border kolii kříženou s labradorem. Když se podíváte lépe, zjistíte, že má na sobě kříž, takže je to ideální pes určený pro doprovod duchovního. Máňa je inteligentní, přátelská, má cit k druhým. Občas, když jsem navštěvoval místní Charitu a neměl pro ni hlídání, vzal jsem ji s sebou. Měla takový úspěch u druhých, že jsem se rozhodl absolvovat s ní canisterapeutické zkoušky. Když společně vejdemo do místnosti, navazuje okamžitě kontakt s druhými a otevírá srdce přítomných. Jezdíme tak společně do Domova na Moravci, do novoměstského stacionáře Zdislava, do žďárského Klubu v 9, do bystrického Klubu Včela a denního stacionáře Rosa. Máňa má aktuálně canisterapeutické zkoušky. Její přítomnost využívám mnohdy jako nástroj k rozhovoru s klientem. Má ráda lidi jako já.

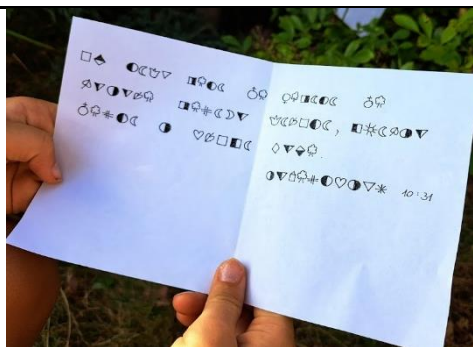
Otče, máte závěrem nějakou radu pro naše farníky?

Ano, jednu bych tu měl, a to sice, že z každé nenadálé nepříznivé životní situace je nějaké východisko. Proto se nemusíme vzdávat života, blízkých nebo toho, co nás posiluje. Vždy jsem nadšený, když vidím u lůžka nemocného rodinu nebo blízké a modlíme se spolu. Modlitba má totiž sílu dělat zázraky a řešit neřešitelné. Rodina je tak často mostem mezi pacientem a knězem. Proto je moc důležité vnímat potřeby nemocných, nejen ty fyzické a psychické, ale i ty duchovní, a snažit se je naplňovat.

Lenka Šustrová (též foto)

FARNÍ DEN

Druhé nedělní zářijové odpoledne se neslo v duchu neformálního přátelského setkání na farním dvoře. Počasí nám přálo, mladších i starších účastníků se sešlo nespočet, pestrý program nabízel širokou škálu možností využití času.

Tvořivé i sportovní aktivity nejen pro děti přilákaly zájemce na stanoviště ve farní zahradě a v průchodu, menší i větší děti se vyřádily na skákacím hradu nebo luštily speciální šifru, některé si dokonce nechaly vyzdobit obličej malůvkami, případně si vyrobily lodičku, teenageři se zabavili hraním fotbalu. Vědomosti týkající se našeho kostela a farnosti prověřil pan Harvánek v nachystaném kvízu.

Náš osvědčený šéfkuchař Pepa připravoval na grilu výborné steaky, děvčata skoro nestačila chystat popcorn pro všechny zájemce a bar nabízející lákavé míchané nápoje pod taktovkou rodiny Šustrovy a Vlčkovy byl neustále v obležení.

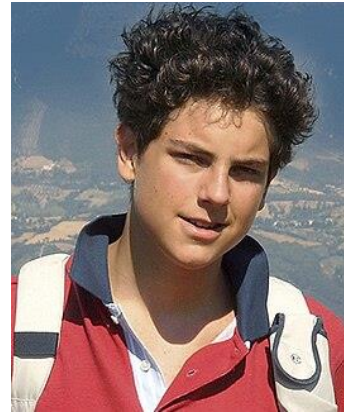
Posílení skvělým občerstvením, odměnění milým vystoupením dětí ze scholičky a obohaceni radostným sdílením společně prožitých okamžiků jsme před večerem odcházeli domů. Věřím, že si všichni přišli na své a že se celá akce vydařila. Doufejme, že tomu tak bude za rok zas. ☺

DT, foto: Marek Přichystal

ADORAČNÍ DNY FARNOSTI S BL. CARLEM ACUTISEM

Ve dnech 11.–14. září jsme měli možnost i v našem farním kostele spočinout před eucharistickým Ježíšem a uctít ostatky blahoslaveného Carla Acutise. Hrob tohoto mladého italského teenagera jsme navštívili před dvěma lety při naší první farní pouti do Říma v městečku Assisi. Musím se přiznat, že jsem se po zveřejnění programu velmi radovala, že se na tomto místě během naší cesty zastavíme.

Dnes již blahoslavený Carlo se narodil v roce 1991 v Londýně, ale od čtyř let vyrůstal v Miláně. Byl to normální kluk, který vynikal zvláštním nadáním v oblasti programování. Tento svůj dar se snažil využívat pro dobrou věc. Od poměrně nízkého věku skutečně miloval Pannu Marii a Ježíše. Přirozeně a lidsky evangelizoval svoji rodinu a okolí. Dokázal si všimnout přehlížených spolužáků a pomáhat lidem bez domova. Jeho mimořádného soucitu s druhými a nezištného a láskyplného jednání si všimali i lidé kolem něj. Jeho život skončil náhle po krátké akutní leukemii ve věku patnácti let.

V pátek 13. září jsme prožili krásný večer plný modlitby chval a až do ranních hodin jsme následně měli možnost setrvat v tichu před Nejsvětější svátostí. Na Baroku zájemci zhlédli poutavý film *Carlo Acutis Misionář 2.0* citlivě vykreslující střípky ze života tohoto mladého muže s radostným pohledem (lze zhlédnout na YouTube).

V Carlově vnímání Boha a světa mohou najít inspiraci nejen mladí lidé, kteří se dnes značně potýkají se směřováním svého života, se svou samotou a svými strachy. Ve filmu zaznělo, že se do nebe můžeme dostat i s mobilem a obrazovkou, které jsou součástí našich životů. Svatý otec František a církve obecně nám dávají nové vzory, nabízí Carla jako vzor dobrého využívání sociálních sítí, internetu a všeho kolem něj. Carlo uváděl do praxe větu Matky Terezy, že „Nemůžeme udělat nic velkého, pouze malé věci s velkou láskou.“

Mnohé Carlovy výroky se stále dotýkají srdcí druhých, např.: „Každý se narodí jako originál, ale mnozí umírají jako kopie. Pro každého z nás má Bůh jedinečný a nenahraditelný plán, samozřejmě jako nabídku, a je na nás, abychom ho uskutečnili ve svobodě, kterou nám dal...“

Den, který všechno v jeho životě proměnil, byl den prvního svatého přijímání. Bylo to pro něj skutečné setkání s Ježíšem. Od té doby prosil rodiče, aby mohl chodit na mši svatou ne jednou za čas, ale denně. Rozhodl se tak a zůstal tomu věrný až do smrti. Denně přijímal eucharistii a toto přátelství s Kristem v eucharistii živilo jeho život. Řekl: „Eucharistie je moje dálnice do nebe.“

Carlova maminka potvrdila, že před jakoukoli cestou zjišťoval, jestli je v místě, kam jede, kostel. Bylo pro něj samozřejmé vědět, že Ježíš je tam, kde je svatostánek. Také byl překvapený, když viděl stát lidi v kilometrových frontách na rockový koncert nebo na fotbalový zápas, nebo proto, aby viděli nejnovější film. Udivovalo ho, že nevidí zástupy lidí před svatostánkem. Říkával: „Jak je tohle možné? Máme skutečného a živého Ježíše a nikdo na Něj nestojí fronty. Lidé tráví mnohé hodiny na slunci, aby se opálili, ale v blízkosti Ježíše by se mohli stát svatými.“ I my máme stejnou možnost jako Carlo... před naším svatostánkem.

Adorační dny farnosti skončily sobotní ranní mší svatou za mládež našeho děkanství na svátek Povýšení svatého Kříže. Kříž je Ježíšovou tichou odpovědí lásky na naše hříchy a slabosti. Jak na tuto lásku odpovíme my? *DT, foto: Zdeněk Pařík*

GODZONE TOUR 2024 ANEB „NEJSI NA TO SÁM“

Ve dnech 21. – 26. října 2024 proběhlo v rámci Godzone Tour 2024 slovenského křesťanského projektu Godzone turné, jehož poselstvím je evangelizovat společnost. Letošní ročník nesl název „Nejsi na to sám“, a právě s touto myšlenkou jsme se spolu s naší farností vydali na koncert v Brně. Celý večer zahájila scénka ztvárňující podobenství o marnotratném synu, které dokonale vystihlo hlavní poselství turné: nikdy v tom nejsme sami. Náš milující Otec je vždy s námi, v jakékoli situaci, a je nám oporou a útěchou, ať se děje cokoliv.

Celý večer se pak nesl v tomto duchu. Byli jsme svědky různých představení, která ilustrovala myšlenku turné. Zazněla rozmanitá svědectví o tom, jak se Bůh dotknul srdcí mladých lidí. Významné místo v programu zaujaly také krátké promluvy několika kněží na téma Nejsi na to sám, mezi nimi například o. Jana Pavlíčka z farnosti Osová Bítýška. Celý večer pak samozřejmě doprovázely písně oslavující Boha, jejichž silný text dokázal zasáhnout i toho nejtvrďšího člověka. Tyto chvály byly opravdu silným zážitkem – když se rozhlédnete kolem sebe a vidíte lidi okolo, kteří se stejně jako vy modlí a chválí Hospodina.

Právě tuto jednotu bych chtěl vyzdvihnout jako hlavní poselství celého večera – nejsi na to sám. Atmosféra byla až ohromující, když si člověk uvědomil, že všichni přítomní jsou na stejné vlně jako vy. Vidět tisíce lidí kolem sebe, kteří milují Ježíše, chválí Ho a radují se z Jeho přítomnosti, bylo neskutečné. Během letošních šesti dnů, kdy turné na Slovensku a v Čechách probíhalo, přišlo více než 31 tisíc lidí. Každému bych přál zažít takový večer každý týden. Ano, každý týden – protože je to okamžik, kdy si člověk znovu uvědomí, komu děkuje za svůj život a jak dobré je následovat Hospodina. Toto posílení ve víře je třeba hledat častěji.

Samozřejmě že ono posílení ve víře lze hledat i na jiných akcích v našem blízkém okolí – adorace, chvály, místní společenství apod. Já ale vděčím za probuzení svého vztahu k Bohu právě projektu Godzone. Díky této akci se člověk opravdu na vlastní kůži přesvědčí o nekonečné Boží lásce. Velké díky pak patří všem lidem a dobrovolníkům, kteří se na celé akci podíleli, letos jich bylo zhruba 350. Modlím se za ně a žehnám jim v jejich práci, kterou pro druhé konají. Věřte, stojí to za to. Mění životy mnoha mladých lidí a přivádějí je na správnou cestu. Láska k Bohu z nich přímo srší na ostatní a věřím, že Bůh je jim skutečně blízko – protože jinak nevím, kde by na to brali tolik sil. *účastník*

UZDRAVENÍ

V první polovině srpna se v Brně konala výjimečná duchovní obnova, během níž Bůh povzbudil ve víře i některé účastníky z našeho farního společenství. Pro mnohé byla místem doplnění energie, růstu a uzdravení. Tuto obnovu s názvem „Uzdravení a duchovní dary“ vedla jedna z nejvýznamnějších katolických osobností naší generace, Dr. Mary Healy. Po přečtení její knihy „Uzdravenie“ bych se ráda podělila o několik myšlenek (pasáží), které v ní poutavě sdílela...

Uzdravování je jedním z charismat, kterými Duch svatý vyzbrojuje Kristovy následovníky, aby mohli plnit svoje misijní poslání. Dar uzdravování byl v Církvi přítomný v každé epoše, ale v současnosti se objevuje častěji než dříve. Domnívám se, že je to částečně proto, že v naší postmoderní společnosti jsou mnozí tělesně, emocionálně i duchovně zranění. Bůh má nekonečný soucit s trpícími a uzdravování je jedním z prostředků, které používá k tomu, aby zjevil svoji upřímnou a mocnou lásku.

Uzdravování však provází mnohé mylné představy. Mezi katolíky je rozšířený názor, že zázračná uzdravení jsou spojená jen s velkými světci a poutními místy, jakými jsou Lurdy, a že je troufalé, když se obyčejní lidé modlí a očekávají zázrak. Mnozí věří, že Bůh chce, aby jeho děti raději snášely chorobu a utrpení, než aby hledaly uzdravení. Jiní by se za uzdravení rádi modlili, ale netuší, jak na to.

Kniha se věnuje zmíněným nejasnostem a klade si za cíl odpovědět na mnohé otázky týkající se uzdravování.

V říjnu 2012 se biskupové z celého světa setkali na synodě o evangelizaci. Tři týdny intenzivně diskutovali o současném stavu Církve a o tom, jak katolíky mobilizovat k šíření evangelia. Kardinál Donald Wuerl z Washingtonu použil ve své rozmluvě pozoruhodné slovní spojení, když řekl, že Západ zasáhlo „tsunami sekularismu“. Těmito slovy vyjádřil dramatickou situaci, ve které žije dnešní Církev. Několik posledních generací bylo svědkem opouštění křesťanské víry a sekularizace společnosti, která tu dosud nebyla. Velký počet pokřtěných už víru nepraktikuje a nemá spojení s Kristem ani s Církví.

Ztráta křesťanské víry s sebou přinesla popření základních morálních hodnot, jakými jsou nedotknutelnost důstojnosti lidského života a posvátnost manželství. Současně se objevil nový druh militantního ateismu, který nejen popírá existenci Boha, ale také se vysmívá křesťanství a rovněž odmítá všechna náboženství jako iracionální a nebezpečná. Jak napsal emeritní papež Benedikt XVI.:

„V naší době... na mnohých místech hrozí nebezpečí, že víra zhasne jako plamen, který víc nemá potravu... Skutečným problémem této naší dějinné chvíle je, že se Bůh ztrácí z horizontu lidí a že Boží světlo zhasíná. Lidstvu tak chybí orientační bod a destruktivní účinky této situace jsou čím dál tím víc zjevnější. Nepřítomnost Boha v naší společnosti zanechává prázdno, které se lidé snaží zaplnit falešnými náhradami. Setkáváme se s rostoucí kulturou narcismu, která za největší hodnoty považuje seberealizaci, fyzickou přitažlivost, sexuální svobodu a hromadění materiálních statků. Toto marné úsilí vede ke zničeným vztahům, rozvráceným

životům, osamělosti, závislostem a dalším zlům ve společnosti, které Jan Pavel II. označil pojmem „kultura smrti“.

Satan je doopravdy tyran – zloděj, který „přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil“ (Jn 10, 10). Svět se změnil na válečnou zónu, kde mnozí lidé utržili duchovní rány a zoufale potřebují pomoc. Ocitli jsme se uprostřed zuřivého boje o srdce, duše a myslí lidí této generace. V sázce je velmi mnoho. Jak vyřešit problémy současnosti?

Lidské strategie, plány a programy nestačí, odpověď zná jen Bůh. „Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.“ (Zach 4, 6). Odpovědí na „tsunami sekularismu“ nemůže být nic jiného než tsunami Ducha – ohlašování evangelia v nadpřirozené moci Ducha svatého, provázené uzdravováními, znameními a divy, které hmatatelným způsobem zjevují lidem Boží lásku a přesvědčují je o tom, že Ježíš Kristus žije.

Co roznítí v srdcích a myslích katolíků 21. století plamen evangelizačního zápalu a umožní jim hlásat svým současníkům dobrou zvěst přesvědčivým způsobem? Na tuto otázku je možné adekvátně odpovědět jen tak, že se zblízka podíváme na první evangelizaci – explozivní růst křesťanství ve starověkém světě – a zjistíme, jak se skupince chudých křesťanů podařilo „rozbouřit celý svět“ pro Krista (to se o křesťanech říká ve Sk 17, 6). Jak se tomuto nevelkému společenství někdejších rybářů, celníků, prostitutek, otroků a běžných lidí podařilo navzdory vlnám drsného pronásledování ze strany státu přesvědčit svět o pravdivosti evangelia do takové míry, že v době, kdy se na začátku čtvrtého století stalo legálním, a tedy i bezpečným, křesťané tvořili už téměř čtvrtinu obyvatelstva Římské říše?

Začátky této první evangelizace popisuje Nový zákon, především evangelia a Skutky. Tyto knihy nám podávají Bohem inspirovanou zprávu o tom, jak by mělo vypadat misijní poslání Církve. Nový zákon není jen zdrojem křesťanského učení anebo zajímavých historických faktů o raném křesťanství, ale též návodem na život a poslání dnešní Církve. Církev prvních apoštolů obsahuje takřikajíc DNA, která by měla být vlastní Církvi v každé dějinné epoše. Když chceme dnešní katolíky probudit k jejich evangelizačnímu poslání, musíme se tedy podívat na to, co Písmo říká o první evangelizaci.

Raná Církev si zasluhuje větší pozornost i proto, že dnešní kultura se v jistých ohledech nápadně podobá té, ve které žili první křesťané. Narůstá odpor ke křesťanství a stupňuje se tlak společnosti, abychom víru žili jen v soukromí a nevyjadřovali ji na veřejnosti. Velký počet lidí žije v podstatě pohanským a požitkářským způsobem života, mnozí vůbec neznají evangelium.

V biblickém popisu první evangelizace vystupuje do popředí skutečnost, že významnou roli v ní sehrávají uzdravení a zázračná Boží působení. Pro Ježíše a jeho první následovníky šlo hlásání dobré zvěsti ruku v ruce se znameními a divy, kterými sám Bůh potvrzoval vyřčené slovo a přesvědčoval posluchače o jeho pravdivosti. V Listě Židům čteme, že když křesťané hlásali dobrou zvěst, „Bůh potvrzoval jejich svědectví znameními, divy i rozličnými projevy své moci a rozdílením Ducha svatého podle své vůle.“ (Žid 2, 4). Mnozí se prostřednictvím

těchto zázraků vykonaných vírou v Ježíšovo jméno stali očitými svědky Kristovy moci a uvěřili v Něho.

Většina katolíků je zvyklá modlit se za nemocné: dělááme to v rámci liturgie, ve výjimečných situacích, ale i v soukromí, když se doslecheme, že se někdo zranil nebo onemocněl.

Avšak modlit se spolu s nemocným a směle prosit o jeho uzdravení připadá mnohým katolíkům zvláštní. Nejsou si totiž jistí, jestli na to mají oprávnění. Není projevem pýchy očekávat, že Bůh někoho uzdraví na *moji* prosbu? Nejsem toho hodný, nemodlím se hodně a nejsem dostatečně ctnostný. Každý den padám a k dokonalému životu světců mám ještě daleko.

Takové váhaní je pochopitelné, ale má mylné základy. Bůh vylévá svoje dary, včetně daru uzdravování, celkem nezištně. A tento dar touží rozdávat mnohem častěji, než si myslíme. Bůh není omezený našimi schopnostmi, ale naší vírou a touhou nechat se Jím použít. On „působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit“ (Ef 3, 20).

Autorka v knize dále přináší to, co se o uzdravování naučila studiem Písma, teologie a církevních dějin. Také se v ní poděluje o vlastní zkušenosti a o zkušenosti svých přátel a spolupracovníků na Pánově vinici.

Při plnění nelehké úlohy evangelizovat lidi 21. století Církev potřebuje plnost nadpřirozených darů, které jí uděluje živý Pán. On touží rozdávat svým dětem tyto dary plnými hrstmi, abychom následně štědře rozdávali světu milosrdenství i my. Získat tyto dary není složité, je to jednoduché. „Proste a dostanete!“ (Mt 7, 7)

Převzato a přeloženo z knihy Mary Healy: „Uzdravenie“, GD IDENTITY, 2023, DT

Dr. Mary Healy je profesorkou Písma na Sacred Heart Major Seminary v Detroitu a nejprodávanější autorkou a mezinárodní řečnicí. Je generální redaktorkou Katolického komentáře k Písmu svatému a autorkou dvou jeho svazků, Markovo evangelium a Hebrejcům. Mezi její další knihy patří The Spiritual Gift Handbook a Healing. Dr. Healy slouží v Papežské radě pro podporu jednoty křesťanů jako člen letničně-katolického mezinárodního dialogu. Je jednou z prvních tří žen, které kdy sloužily v Papežské biblické komisi, a je poradkyní Dikasteria pro bohoslužbu a kázeň svátostí.

zdroj: www.drmaryhealy.com

PRVNÍ PASTORAČNÍ VELETRH

V sobotu 19. října ožily prostory brněnského Biskupského gymnázia nezvyklým ruchem. Poprvé byly svědkem setkání zhruba čtyř stovek zástupců ze 130 farností Brněnské diecéze, kteří se přijeli inspirovat osvědčenými pastoračními projekty. Cílem povedené akce bylo vzájemné povzbuzení v jejich organizaci a zamyšlení se nad tím, jak zvěstovat víru v Ježíše Krista dalším lidem na úrovni farností.

V rámci přednáškového dopoledne vystoupil kněz a spisovatel P. Petr Karas a P. Daniel Vícha, biskupský vikář pro pastorační, vzdělávání a evangelizaci ostravsko-opavské diecéze. Součástí programu byla i mše svatá s biskupem Pavlem Konzbulem. Dále proběhla řada podnětných workshopů a také možnost osobního setkávání u jednotlivých stánků, kde jednotlivé farnosti a společenství prezentovaly své aktivity.

Hlavní téma, které se má propisovat do života místní církve, je evangelizace

Biskupský vikář pro pastorační Pavel Šenkyřík k veletrhu říká: „Každý, kdo je ve farnosti aktivní, ví, že je to dřina i radost zároveň. Společným sdílením zkušeností chceme podpořit hlavně přesvědčení, že mnohé osvědčené projekty mohou být inspirací i pro jiné farnosti. Setkání tedy rozhodně není určeno jenom pro členy pastoračních rad farností, ale pro každého, kdo má nápady a chuť se zapojit.”

Dále se P. Šenkyřík vyjádřil: „Protože jako první téma, které se má nějakou formou propisovat do života diecéze, je evangelizace, rozhodli jsme se vyzvat jednotlivé farnosti, aby zapracovaly na nějakých evangelizačních projektech, které by přicházely odspoda z jejich prostředí a zkušeností. Odezva byla celkem četná, ale mnohdy farnosti používaly již nějak osvědčené způsoby, avšak příliš nových forem nevzniklo.

Rozhodli jsme se tedy, že vytvoříme jakousi platformu nápadů, která byla nejprve publikovaná na webových stránkách brněnského pastoračního střediska. A následně jsme viděli jako důležité udělat nějaký společný den, kde by se mohlo reflektovat téma evangelizace formou přednášek, workshopů a osobních setkání. Proto se uskutečnil tento pastorační veletrh – kde má jít o osobní sdílení konkrétních osvědčených programů, jak předávat víru. A také bychom chtěli, aby tento veletrh byl impulsem k tomu, aby lidé v církvi cítili potřebu hlásat evangelium.

U této roviny ale nechceme zůstat. Rádi bychom, aby následovala další rovina: když člověk chce hlásat evangelium, musí pro něj nejprve zahořet. A to je otázka duchovního života. V současné době se snažíme zpracovat dostupný seminář, který by vedl nejprve k osobnímu setkání s Ježíšem a jeho Duchem a následně by učil lidi, jak zvěstovat evangelium, jak vydávat svědectví, jak projevovat zájem o nevěřící, jak jim projevovat lásku... Bez osobního vztahu s Ježíšem by veškeré pastorační aktivity byly jen prázdnými strategiemi.“

Biskup Pavel Konzbul k pastoračnímu veletrhu poznamenal: „Bez toho, aby byla církev živá a otevřená pro nově příchozí, naše snažení nedává smysl. Chceme proto v rámci veletrhu podpořit všechny, kdo mají chuť věci rozhýbávat a komu není dění v jejich farnostech jedno.”

zdroj: www.pastorace.cz

Jak na úspěšnou evangelizaci?

Několik bodů z přednášky P. Daniela Víchy:

Pojem „nová evangelizace“ se netýká především hledání nových způsobů či forem. Měla by se stát tou původní, jak je psáno ve Skutcích apoštolů – její silou by měl být Duch svatý a měla být jednoduchou, přirozenou. Apoštolové

jednoduše šli a sdíleli se s druhými o Ježíšovi. Proč se my sami dokážeme přirozeně s druhými bavit o čemkoli, ale o Ježíšovi ne?

Úspěšná evangelizace má vést k setkání člověka s Ježíšem Kristem a ne jen k tomu, jak ho dostat do kostela. Má nás inspirovat Ježíšova starost o druhé, to, s jakou láskou na ně pohlížel. V Bibli nikde není psáno, že by Ježíš přesvědčoval druhé. Snažil se je inspirovat.

Naše evangelizace bývá někdy zahalená bojovností – jak obhájit Církev... Od nás se však žádá přirozenost, ne bojovnost! Bojovnost není způsobem, jak projevit radost z evangelia. Měli bychom se snažit o to, aby druzí zakusili, že v našem životě je živý Ježíš a že může působit i v jejich životech. Mnohdy nestačí člověku vyprávět o tom, jak skvělý recept na bábovku jsem našel, ale pokud mu dám kousek ochutnat a on zakusí, jak je dobrá, bude tento recept sám chtít.

Evangelizovat bychom měli nejen slovy, ale i skutky. Nemělo by to však vést k pohodlnosti a alibistickému pojetí, že stačí pouze skutky, že už o Ježíšovi nemusíme nic říkat. Nemáme se bát mluvit s druhými, protože nemáme vzdělání. Na autě je samozřejmě důležitější motor než okna, ale kdo sedne do auta bez oken, když mrzne? Důležité je obojí – motor i okna. Proto tedy skutky i slova.

Měli bychom k Ježíšovi přivádět lidi svým životem, mít Jeho pohled lásky vůči druhým. Vůči všem, třeba i těm, co přešlápli. Důležité je začlenit člověka do přirozeného společenství, aby viděl, jakou sílu mají svátosti.

Víra je dar, ale ty o ní máš vydat svědectví

Několik bodů z přednášky P. Petra Karase:

Víra je dar. Dává ho Bůh, ale Ty o něm můžeš vydat svědectví.

Zvěstování evangelia je důležité pro spásu. Máme nejdříve evangelizovat sami sebe – nechat se proměňovat a uzdravovat skrze svátosti, nechat růst naši víru. Máme se snažit o osobní živou víru, bez ní nic nemůžeme předávat. Snažit se hledat a rozlišovat svoje dary, evangelizovat v síle Ducha svatého.

Poselství o Ježíši Kristu je nutné překládat do srozumitelného jazyka a srozumitelných forem dnešnímu člověku. Evangelizace má být pozitivní.

Způsob evangelizace by se mohl rozdělit do několika forem:

- Konfrontační – „Vy jste ho ukřižovali“ – reakce na situaci...
- Intelektuální
- Svědectví a osobní zkušenost s Pánem, svědectví o Božích stopách v mém životě (důležité zvláště pro mladé)
- Skrze vztahy, pozvání na nějakou akci či setkání (na Alfu, Noc kostelů...)
- Skrze pomoc druhým (vidím nezištnou pomoc druhým)
- Modlit se jmenovitě za nějaké lidi a s nimi i za ně samotné
- Útěchou, nadějí
- Přímo na ulici v rámci buď nějakého programu, anebo i oslovováním lidí...
- Zážitkové pobyty, campy, puťáky
- Lidi kolem potřebují poselství o Ježíši a my ho potřebujeme předávat

Duch svatý dává pramen vody živé. Nenechme lidi kolem nás pít z kaluží. DT

V dnešní době jsme často zahlceni prostředím okolo nás. Nacházíme se v myšlenkové džungli, kde se v přeplněnosti nejednou můžeme cítit osamělí. Myslím si však, že pravda je ve skutečnosti často opačná. Za námi vždy stojí zástup v čele s Otcem, který se o nás stará. I když to někdy nevidíme, nikdy nejsme sami v tom, co se děje okolo nás.

Peter Ličko

SETKÁNÍ FARNÍCH PASTORAČNÍCH RAD V NOVÉM MĚSTĚ

Ve středu 23. října proběhlo v naší farnosti setkání pastoračních rad našeho děkanství. Po úvodní mši proběhlo malé občerstvení v Baroku, kde mohli účastníci načerpat další energii před následujícím programem. Ten se odehrával přímo v kostele a na starosti ho měly moderátorky aktivit našeho děkanství pod vedením Lenky Šustrové ze Žďáru nad Sázavou. Obsah prezentace byl zaměřen na činnosti pastoračních rad ve farnostech, jejich hlavní cíle a poslání. Také jsme se dozvěděli, jak pracovat v týmu. Snažili jsme se objevit svoje charismata a ve skupinkách po jednotlivých farnostech jsme tvořili plány různých pastoračních aktivit. Důležitá část byla věnována vizím farnosti a potřebnosti modlitby, která pomáhá formovat jednotlivé vize. Prezentace byla zaměřena i na komunikaci a zejména její vylepšení jak v rámci farnosti, tak i směrem k veřejnosti.

Program byl tedy dosti obsáhlý a všichni účastníci, kterých bylo asi 80, určitě načerpali spoustu zajímavých podnětů a informací, které budou moci ve své práci pro farnost využít. Jsem rád, že podle slov našeho děkana Marka Husáka, který setkání zakončil modlitbou, budou podobné aktivity pro vzdělávání laiků ve farnostech pokračovat. Náš biskup Pavel má velkou vizi zlepšit evangelizaci, a proto z biskupství přicházejí podpůrné projekty, jak toho docílit. Ve farnostech mají být hlavním hybatelem právě pastorační rady, a proto budeme jistě všichni rádi i za Vaše modlitby, které nám pomohou jít správnou cestou a naplňovat nelehký cíl předávat slovo Boží i ostatním lidem.

Josef Dvořák (též foto)

Své příspěvky, náměty, přání či připomínky k obsahu Kunhuty posílejte, prosím, na mailovou adresu casopis.kunhuta@gmail.com. Děkujeme. Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě. Další číslo vyjde v prosinci 2024, uzávěrka 8. 12. 2024. Redakce: Mgr. Dagmar Trödlerová, Mgr. Lucie Fuksová, Matěj Trödler, Veronika Trödlerová. Schválil: Mgr. Miroslav Kulifaj.